

Publicerad 14 mar 2007 12:55

Björn Skjefstad

Björn Skjefstad, Vallsta, har avlidit 62 år gammal. Hans närmaste är hustrun Mia och barnen Isak, Ebba, Simon

En nära och älskad vän har lämnat ett stort tomrum efter sig.

När Björn kom till Haninge tog det inte lång tid innan det började sjuda av liv runt hans person.

I Gamla folkets hus i Handen hölls de första mötena som snart skulle leda till Kulturföreningen Roj.

JAG MINNS HUR VI SATT DÄR. unga och gamla, kvinnor och män, bekanta och obekanta och lyssnade till när Björn entusiastiskt pratade om teaterns och särskilt amatörteaterns kraft. För Björn var det viktigt att vi som var med växte och utvecklades, att vi såg att vi räckte till, att vi dög. För publiken gällde att den skulle gå från en föreställning lite lättare till sinnet, med lite mer kraft att ta itu med vad det nu kunde vara som var viktigt och lite mer insikt om människans livsvillkor. Och jag vet inte hur många hundra som vandrat ut och in i föreningen och kan vittna om att det var där de fick kraft att ta avgörande steg i livet, som inte nödvändigtvis handlade om teater.

När Rojs första musikal "Romeo och Julia" - som också blev den som gav föreningen dess namn - hade premiär blev det en formidabel succé. Haningebor och tillresta trängdes i det fullsatta Folkets hus för att se vad amatörerna åstadkommit.

Det blev början på en lång resa tillsammans med Björn. En resa som fylldes med meningar som: våga gå din egen väg; var rak och tydlig - både för dig själv och andra; tro på din egen förmåga; var konkret; lyssna till andras erfarenheter; ha roligt; det måste vara lustfyllt.

NÄR BJÖRN LÄMNAD HANINGE för teaterchefsjobb i Nordnorge klipptes banden med Roj rent fysiskt. Men den själ som var Rojs 1983, och som var ett resultat av Björns envetna och övertygande resonering kring och arbete med idén med teaterföreningen har aldrig lämnat Roj.

Senare kom Björn tillbaka till Sverige och Haninge. Då blev det nya projekt, bland annat ett där han arbetade med arbetslösa ungdomar som behövde en skjuts i livet. Björn lämnade snart kommunen för vidare teaterjobb i Norberg och senare i Gävle och Hälsingland.

DÄR HAR HAN VERKAT i många år nu och lämnat många och viktiga avtryck. Så småningom lämnade han regiarbetet och blev istället själv upp på scenen hos Gävle folkteater. Även där blev han en tydligt, ärlig och älskad person som med stor humor, entusiasm och kärlek närmade sig människor och uppgifter. Vid sidan om pjäserna på folkteatern satte Björn upp egna små föreställningar där han åkte hem till människor eller till olika föreningar och spelade upp en enmans eller tvåmans föreställning på beställning. I den sista enmansföreställningen - Liten och rädd - berättade Björn i dramatiserad form om sitt eget liv i skolor och bland andra ungdomsgrupper för att visa att det aldrig är för sent; man kan alltid förändra sin egen framtid om man tar tag i det och gör något. Många är de som vittnar om Björns arbetskapacitet och vilja att få något att hända, "Det duger inte att prata, man måste göra nåt" sa han ständigt.

Och det var det som också ledde honom till att upptäcka sin konstnärliga förmåga när det gällde att tillverka teatermasker i trä. Det blev för mycket prat kring vad som behövdes till teatern, men det blev för lite gjort. Så Björn tog helt enkelt tag i saken och gjorde sin första mask. Överraskad över sin egen förmåga gjorde han en till & en till. Och snart hade han byggt upp en liten verkstad i en del av hälsingegården som han rustat tillsammans med sin hustru Mia och barnen. Det blev ett hundratal masker innan sjukdomen tillslut tvingade honom att lämna snickarpallen. Maskerna har vandrat runt på utställningar i Hälsingland och framförallt använts på scenen av Folkteatern.

SOM VÄN VAR BJÖRN en av de bästa. Varm och generös, klok och lyssnande, överraskande, lojal, lekfull och full av humor. Under ett samtal sent på kvällen kunde han komma på att någon troligen behövde några stöttande ord - då lyfte han luren direkt och ringde upp: "Jo vi sitter här några vänner och pratar och då kom vi på att &" och så presenterade han några idéer som kanske kunde vara till hjälp.

Att vara med Björn var som att sitta i en tivolikarusell och lyssna till cirkusmusiken och samtidigt vara med i ett ständigt pågående samtal om livet, kärleken, människan och om vad som är viktigt.

Det kommer att bli väldigt tomt på karusellen nu.

Mina tankar går till Björn och hans allra närmaste Mia, Isak, Ebba, Simon och Kristian

Vännen

Tommy Simonsen